

לא הוה צריף לקרבא לגבי מאן דאית ביה מומא, מכל מומין דעלמא. בגין דמטרוניתא אתמר בה, (שיר השירים ד) פלף יפה רעיתי ומום אין בה. הכי לא צריף לקרבא לגבה מאן דאית ביה מום, ואוף הכי לא צריף למקרב לגבה זר (במדבר ג) והזר הקרב יומת והיינו ממז"ר, מו"ם זר. מום נוקבא, זר זכר. ובגין דא מגני. (ויקרא יח) ואל אשה בנות טמאתה לא תקרב. ועל אותם שקרבים אליה פתוב בהם, ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אותם ותצא אש מלפני יי', ותאכל אותם וימותו.

וקרבן דאתון אינון, י באיש, ה' באשה, ו' בפן חתן, ה' בפלה. זכאה איהו מאן דאקריב אתון דיהנ"ה, ביה ובאתתיה ובבריה ובברתיה, בקדושה ובברכה בנקיו בענוה ובבשת פנים בכל מדות טבין דכתיבין על מארי מתניתין.

ומתחמין באשין קדישין, דאיש ואשה דאינון אש, עולה ויורד, אש קדש דעצי המערכה, דאינון עצי הקדש אברין קדישין, ואש של גבוה נחית, דאיהו קדש הקדשים, ובגין תרין אשין אלין אמר נביא, (ישעיה כד) באורים כפדו יי'. דאינון אשין דשכינתא, דבה פתיב (דברים ד) כי יי' אלהיך אש אוכלה הוא.

ואינון אש עלאה כסא רחמים. אש תתאה כסא דין. ואינון בינה ומלכות מלכות אש עולה. בינה אש יורד. יהנ"ה, עמודא דאמצעיתא, אחיד בתרווייהו. בינה יה"ו ה' מלכות.

תפארת פד אחיד לון, שריא עליה חכמה, דביה כ"ח מ"ה. מ"ה: איהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. פח דיליה, יו"ד וא"ו דל"ת. ה"א אל"ף. וא"ו אל"ף וא"ו. ה"א אל"ף. וכלהו ארבעין ותריין אתון, משתכחין בבר נש ובאתתיה ובבנוי, ובגין דא לית בר נש שלים, אלא בבן ובת. ומאן דלית ליה בן דאיהו ו', אסתלק י' מיניה. ומאן דלית ליה בת, דאיהו ה', אסתלק ה' עלאה, דאיהו ובאשתו ובבניו, ומשום כך אין אדם שלם אלא בבן ובת. ומי שאין לו בן, שהוא ו', מסתלק

(שיר ד) פלף יפה רעיתי ומום אין בה, כך לא צריף לקרב אליה מי שיש בו מום, ואף כך לא צריף לקרב אליה זר, (במדבר ג) והזר הקרב יומת, והיינו ממז"ר, מו"ם זר. מום נקבה, זר זכר. ומשום כך צנה, (ויקרא יח) ואל אשה בנות טמאתה לא תקרב. ועל אותם שקרבים אליה פתוב בהם, ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אותם ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו.

וקרבן של אותיות הם, י באיש, ה' באשה, ו' בפן חתן, ה' בפלה. אשרי מי שמקריב אותיות יהנ"ה בו ובאשתו ובבנו ובבתו בקדושה ובברכה, בנקיות, בענוה ובבשת פנים, בכל מדות טובות שפתובות על בעלי המשנה.

ומתחמין באשין קדושים, שאיש ואשה שהם אש, עולה ויורד, אש קדש של עצי המערכה, שאש של גבוה נחית, דאיהו קדש הקדשים, ובגין תרין אשין אלין אמר נביא, (ישעיה כד) באורים כפדו ה', שהם האשים של השכינה, שבה פתוב (דברים ד) כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא.

והם אש עליון, פסא רחמים. אש תחתונה, פסא דין. והם בינה ומלכות. מלכות - אש עולה. בינה - אש יורד. יהנה, עמוד האמצעי, אחוז בשניהם. בינה יה"ו, ה' מלכות.

באשר התפארת אוהזת אותם, שורה עליו חכמה, שבה כ"ח מ"ה. מ"ה - הוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. הפח שלו - יו"ד וא"ו דל"ת. ה"א אל"ף. וא"ו אל"ף וא"ו. וכלן ארבעים ושנים אותיות נמצאות באדם ובאשתו ובבניו, ומשום כך אין אדם שלם אלא בבן ובת. ומי שאין לו בן, שהוא ו', מסתלק

אם, מן פת זוגיה. דאתון לא שריין דא בלא דא. ובגין דא, באיש ואשה בן ובת, דאתעבידו כדקא יאות, שריא עלייהו יהנ"ה, ואתקריאו (ס"א בנים לקודשא בריה הוא. קדא הוא דכתיב) (דברים יד) בנים אתם ליהו"ה אלהיכם. (ע"כ רעיא מהימנא).

זאת משחת אהרן ומשחת בניו. (ויקרא ז) רבי יוסי אומר, זאת ודאי משיחות דאהרן. דהא אהרן אתמשה, ואיתי ממשח רבות עלאה מעילא, ונגיד ליה לתתא. ועל ידא דאהרן אתמשה, ממשחתא קדישא לאתברא, ועל דא זאת משחת אהרן ומשחת בניו ודאי.

רבי יהודה פתח, (מלכים ב, ד) ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית. מהכא אוליפנא, דלית ברכתא שריא בפתורא ריקניא, ועל מלה ריקנית. ותאמר אין לשפחתך כל בבית פי אם אסוף שמן. אומר לה, ודאי סיועא דניסא הוא, דהא ודאי באתריה הוא, ומתמן ברקאן נפקין ושריין. מה כתיב הם מגישים אליה והיא מוצקת. והיא מוצקת סתם.

רבי יוסי אומר, ויעמד השמן, כמה דאוקמוה, דכתיב, (ישעיה ה) בקרן בן שמן. וכתיב (שיר השירים א) שמן תורק שמך, לאחזאה דהא מהאי שמן, נגידין ברקאן על ידא דכהנא, וכהנא נגיד להו לתתא, ואמשח (ס"א ואתמשך) להאי זאת, דהא הוא דכתיב זאת משחת אהרן ומשחת בניו, וכתיב (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש, והא אתמר.

קח את אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים. (ויקרא ח) רבי חייא פתח (תהלים לו) פי עמף מקור חיים באורף נראה אור. פי עמף מקור חיים, עמף מקור חיים - זה השמן העליון ששופע ואינו פוסק לעולמים, ששרוי בתוף החכמה העליונה

ממנו י'. ומי שאין לו בת, שהיא ה', מסתלקת ה' העליונה, שהיא אם, מבת זוגו. שהאותיות לא שורות זו בלי זו, ומשום כך באיש ואשה, בן ובת שנעשו כראוי, שורה עליהם יהנ"ה, ונקראים (בנים לקדוש ברוך הוא. והו שכתוב) (שם יד) בנים אתם לה' אלהיכם. (ע"כ רעיא מהימנא).

זאת משחת אהרן ומשחת בניו. רבי יוסי אומר, זאת ודאי משיחת אהרן, שחרי אהרן נמשח, וכא משמן משחה עליו מלמעלה, ומשפיע אותו למטה. ועל ידי שאהרן נמשח ממשחה קדושה להתברך, ועל זה זאת משחת אהרן ומשחת בניו ודאי.

רבי יהודה פתח, (מלכים ב-ד) ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית. מכאן למדנו, שאין הברכה שורה בשלחן ריק ועל דבר ריקני. ותאמר אין לשפחתך כל בבית פי אם אסוף שמן. אומר לה, ודאי זהו סיוע של נס, שחרי ודאי אחריו הוא, ומשם ברכות יוצאות ושורות. מה כתוב? הם מגישים אליה והיא מוצקת. והיא מוצקת סתם.

רבי יוסי אומר, ויעמד השמן, כמו שבארונה, שכתוב (ישעיה ה) בקרן בן שמן. וכתוב (שיר א) שמן תורק שמך, להראות שהרי מהשמן הזה שופעות ברכות על יד הכהן, והכהן משפיע אותן למטה ומושח (ונמשך) לזאת הזו. זהו שכתוב זאת משחת אהרן ומשחת בניו, וכתוב (תהלים קלג) פשמן הטוב על הראש, והרי נתבאר.

קח את אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים. רבי חייא פתח, פי עמף מקור חיים באורף נראה אור. פי עמף מקור חיים - זה השמן העליון ששופע ואינו פוסק לעולמים, ששרוי בתוף החכמה העליונה

של הכל. זהו שפתיב כי עמך, עמך שרוי, ולא נפרד ממך לעולמים, בחיבות של הכל. מקור חיים, משום שהיא מקור ומעין החיים, להוציא חיים לעץ העליון ולהדליק את הנרות. ועל זה אותו העץ נקרא עץ חיים, האילן שנטוע ונשרש משום אותו מקור החיים.

ועל זה באורך נראה אור. באורך זה האור שגנוז לצדיקים לעתיד לבא, שכתוב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. ומאותו אור עתידים ישראל להאיר בעולם הבא.

דבר אחר כי עמך מקור חיים וגו' - זה הקדוש ברוך הוא, שהוא עץ עליון באמצע הגן שאוחז את כל הצדדים. מה הטעם? משום שאחוז בו אותו (באותו) מקור חיים, ומעטר אותו בעטרות עליונות סביב הגן כמו אם שמעטרת את בנה על הכל. זהו שפתיב (שיר א) צאנה וראינה בנות ציון וגו'. ומשום כך כי עמך מקור חיים, ועל זה באורך נראה אור.

רבי יצחק אמר, כי עמך מקור חיים - זה הפה הגדול למעלה, כנגדו פה גדול למטה. משום כך משפיע הפה שמן משחת קדש עליון למטה ומדליק מנורות למעלה. שהפה הגדול שלם בשלמות של שבעת הימים העליונים, ולהתעטר על הכל. כנגד זה שבעה ימי מלואים לפה שלמטה, שימצא הכל כמו שלמעלה. ועל זה ימי המלואים נקראו ימי ההשלמה, כדי שישתלם הכהן בשאר הימים האחרים להשלים שבעה כאחד. ואלה נקראים ימי מלואים,

לאשלמא שבעה כחדא. ואלין ימי מלואים אקרון, בגין דאתאחדן שאר

דא שמן עלאה, דנגיד ולא פסיק לעלמין, דשריא בגו חכמה עלאה דכלא, הדא הוא דכתיב כי עמך, עמך שריא, ולא מתפרשא מנה לעלמין, בחיבותא דכלא. מקור חיים, בגין דהיא מקורא ומבועא דחיים, לאפקא חיים לאילנא עלאה, ולאדלקא בוצינין. ועל דא ההוא אילנא אקרי עץ חיים, אילנא דנטיע ואשתרשא בגין ההוא מקורא דחיים.

ועל דא באורך נראה אור. באורך: דא אור דגניז לצדיקייא לזמנא דאתי, דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. ומההוא נהירו זמינין ישראל לאנהרא (דף ל"ד ע"ב) לעלמא דאתי.

דבר אחר כי עמך מקור חיים וגו', דא קדשא בריך הוא, דאיהו אילנא עלאה במציעות גנתא, דאחיד לכל סטרין. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה ההוא (ג"א ביהווא) מקור חיים, ואעטר ליה בעטרין עלאין סחרניה דגנתא. פאימא דמעטרא לברה על כלא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים א) צאנה וראינה בנות ציון וגו'. ובגין כך כי עמך מקור חיים, ועל דא באורך נראה אור.

רבי יצחק אמר, כי עמך מקור חיים, דא כהן גדול לעילא, לקבליה פהן גדול לתתא. בגין כך, אנגיד פהנא משח רבות עלאה קדישא לתתא, ואדליק בוצינין לעילא. דכהן גדול שלים בשלימו דז' יומין עלאין, ולאשתרא על כלא.

לקבל דא שבעת ימי מלואים, לכהנא דלתתא, לאשתפחא כלא כגוונא דלעילא. ועל דא ימי מלואים אקרון: יומי אשלמותא, בגין דישתלים פהנא בשאר יומין אחרנין, לאשלמא שבעה כחדא. ואלין ימי מלואים אקרון, בגין דאתאחדן שאר

אֲחֲרַנִּין בֵּיהּ. מָאֵי קָא מִיִּירִי. דְּכִד פִּהֲנָא אֲתַעֵר, פֶּל שְׂאֵר אֲחֲרַנִּין מִתְעַרִּין עִמֵּיהּ.

וּבְגִין כֶּךָ פְּתִיב וּמִפְתַּח אֲהֵל מוֹעֵד וְגו', עַד יוֹם מְלֵאת וְגו'. שְׂבַעַה יוֹמִין וְדָאֵי, כְּדִין אֲתַעֵטֵר פִּהֲנָא לְתַתָּא בְּכֻלָּא, כְּגוֹנָא דְלַעִילָא. בְּגִין דְּבִשְׁעַתָּא דְכִהֲנָא דְלַתַּתָּא אֲתַעֵר, כֻּלָּא יִתְעַרוֹן עַל יְדֵיהּ לַעִילָא, וְיִשְׁתַּכְּחוּן בְּרַכָּאן לַעִילָא וְתַתָּא.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, מָאֵי שְׁנָא דְמִשַּׁח מִשֶּׁה לְאַהֲרֹן. אֲלָא, בְּגִין דְּאִיהוּ בְּרָא דְהוּא (ס"א אַחֲד בְּהוּא) אֲתַר מְקוֹרָא דְחַיִּי. וּכְתִיב (ישעיה סג) מוֹלִיךְ לִימִין מִשֶּׁה זְרוּעַ תַּפְאֲרָתוֹ. וּמִשֶּׁה שְׂמִשׁ כֻּלָּא אֵינּוֹן שְׂבַעַת יְמֵי מְלוּאִין, לְאַשְׁרָאָה כֻּלָּא עִמֵּיהּ דְאַהֲרֹן.

רַבִּי חֲזַקְיָה הוּוּהּ יְתִיב קָמֵי דְרַבִּי אֶלְעָזָר, אָמַר לֵיהּ, כְּמָה נְהוּרִין אֲתַבְּרִיאוּ עַד לָא אַבְרִי עֲלָמָא. אָמַר לֵיהּ שְׂבַעַה. וְאַלִּין אֵינּוֹן: אִוֵּר תּוֹרָה. אִוֵּר גִּיהֶנָּם. אִוֵּר גֵּן עֵדֶן. אִוֵּר כְּסָא הַכְּבוֹד. אִוֵּר בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ. אִוֵּר תְּשׁוּבָה. אִוֵּר שְׁל מְשִׁיחַ. וְאַלִּין אֲתַבְּרִי עֲלָמָא. שְׂבַעַה נְהוּרִין בּוֹצִינִין אֲתַאֲחַדּוּ בֵּיהּ בְּאַהֲרֹן, וְהוּא אֲדִלִיק בּוֹצִינִין מֵעִילָא לְתַתָּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתַּח (קהלת א) הַפֵּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר וְהַפֵּל שָׁב אֶל הָעֵפֶר. הָא תְּנִינָן, הַפֵּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר, אֶפִּילוּ גִלְגַּל חֲמָה. מָאֵן הָעֵפֶר. הָהוּא דְשָׂרְיָא תַּחוּת פְּרִסֵי יִקְרָא קְדִישָׁא.

בְּסַפְרָא דְבִי רַב יִיסָא סְבָא, הַפֵּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר, אֲתַר דְּכֻנֵּישׁ לְכֻלָּא, מְלַמֵּד, דְּנַפְקוּ שְׂבִילִין לְהָאֵי סְטָרָא וּלְהָאֵי סְטָרָא, וְאַתְּכַנְשׁוּ לְאַנְהָרָא, כְּעַפְרָא דָּא דְזִרְקִין לָהּ לְכָל עֵבֶר. וְעַל דָּא הַפֵּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר, וְהַפֵּל שָׁב אֶל הָעֵפֶר וְדָאֵי.

מִשׁוּם שְׂאוּחֲזִים בּוּ שְׂאֵר הָאֲחֵרִים. מָה זֶה אוֹמֵר? שְׂכַשְׁהֶכֶּהֶן מִתְעוֹרֵר, כֹּל שְׂאֵר הָאֲחֵרִים מִתְעוֹרְרִים עִמּוֹ.

וּכְמוֹשׁ כֶּךָ כְּתוּב, וּמִפְתַּח אֲהֵל מוֹעֵד וְגו', עַד יוֹם מְלֵאת וְגו'. שְׂבַעַה יָמִים וְדָאֵי, וְאִזּוּ מִתְעַטֵּר הַכֹּהֵן לְמִטָּה בְּכָל כְּמוֹ שְׂלֻמְעֵלָה. מִשׁוּם שְׂבִשְׂעָה שְׂמִתְעוֹרֵר הַכֹּהֵן שְׂלֻמְעֵלָה, הַכֹּל יִתְעוֹרְרוּ עַל יְדוֹ לְמַעְלָה, וְיִמְצְאוּ בְּרַכּוֹת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, מָה שׁוֹנָה שְׂמִשַּׁח מִשֶּׁה אֶת אַהֲרֹן? אֲלָא מִשׁוּם שֶׁהוּא הִבִּין שֶׁל אוֹתוֹ (אֲחִזוּ בְּאוֹתוֹ) מְקוֹם מְקוֹר הַחַיִּים, וְכְתוּב (ישעיה סג) מוֹלִיךְ לִימִין מִשֶּׁה זְרוּעַ תַּפְאֲרָתוֹ. וּמִשֶּׁה שְׂמִשׁ כֻּלָּא אוֹתָם יְמֵי מְלוּאִים, לְהִשְׁרֹת הַכֹּל עִם אַהֲרֹן.

רַבִּי חֲזַקְיָה הִיָּה יוֹשֵׁב לְפָנֵי רַבִּי אֶלְעָזָר. אָמַר לוֹ, כְּמָה אוֹרוֹת נִבְרָאוּ טָרַם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם? אָמַר לוֹ, שְׂבַעַה. וְאַלּוּ הֵם: אוֹר תּוֹרָה, אוֹר גִּיהֶנָּם, אוֹר גֵּן עֵדֶן, אוֹר כְּסָא הַכְּבוֹד, אוֹר בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, אוֹר תְּשׁוּבָה, אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ. וְאַלֵּה נִבְרָאוּ בְּטָרַם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם. שְׂבַעַה אוֹרוֹת וּמְאוֹרוֹת שְׁנַאֲחִזּוּ בְּאַהֲרֹן, וְהוּא מְדִלִיק מְנוֹרוֹת מִמַּעְלָה לְמַטָּה.

רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתַּח, (קהלת א) הַפֵּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר וְהַפֵּל שָׁב אֶל הָעֵפֶר. הִרִי שְׁנִינּוּ, הַפֵּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר - אֶפִּילוּ גִלְגַּל חֲמָה. מִי הָעֵפֶר? אוֹתוֹ שְׂשֵׁרוּי תַּחַת כְּסָא הַכְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ.

בְּסַפְרָא שֶׁל רַב יִיסָא סְבָא, הַפֵּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר - מְקוֹם שְׂכוֹנֵס אֶת הַכֹּל. מְלַמֵּד שְׂיִצְאוּ שְׂבִילִים לְצַד הַזֶּה וְלְצַד הַזֶּה, וְהַתְּכַנְסוּ לְהָאִיר כְּמוֹ הָעֵפֶר הַזֶּה שְׂזוֹרְקִים אוֹתוֹ לְכָל עֵבֶר. וְעַל זֶה, הַפֵּל הִיָּה מִן הָעֵפֶר, וְהַפֵּל שָׁב אֶל הָעֵפֶר וְדָאֵי.